

Láska BEZ MASEK

Becky Dean

Přeložila Romana Marksová

COO
BOO

Láska bez masek

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Becky Dean
Láska bez masek – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Láska BEZ MASEK

Becky Dean

COO
BOO

Pro všechny fanoušky,
kterým fikce dala rodinu.

Kapitola první

Ta maska mě zničí – nebo dostane do letištní cely. Měla jsem se zamyslet nad tím, jak budou po stranách špičatá křídla, která na papíře působila tak elegantně, pod rentgenem vypadat.

Pracovník bezpečnostní kontroly právě stahoval můj kufr z pásu směrem ke stolu vyhrazenému podezřelým individuí. Teď jsem k nim patřila i já. Jeho první myšlenka zřejmě nebude: *Ta holka je neobyčejně umělecky nadaná a dokonale vystihla estetiku univerza Elfích říší*. Obávala jsem se, že se bude přiklánět spíš k: *Tahle holka si zabalila špičaté věci zjevně určené k páchání trestné činnosti*.

Mnohem víc mě děsilo, co by na obsah zavazadla řekli moji spolužáci. Většina skupiny už ale vyrazila napřed a čekala pár metrů ode mě. Desítka studentů z mé školy a po deseti z dalších dvou ze stejné části města. Bryce Carter zachytil můj pohled a usmál se. Snažila jsem se nedat obavy najevo, a tak jsem mu zamávala a úsměv opětovala.

Vyкроčil směrem ke mně. I když jsem byla za naši společnou touhu všem pomáhat obvykle ráda, tentokrát jsem mu dala rukou najevo, že nemusí, a pusou naznačila *jsem*

v pohodě, což byla lež, pokud se teda *v pohodě* nechápe jako zoufalá a na pokračí hyperventilace.

Vedle Bryce stál další z mých přátel, Dai Tanaka, který by s chutí vyvolal scénu a odvedl pozornost ostrahy, kdyby věděl, že potřebuju pomoc. Ale nevěděl. Nevěděl to nikdo a já se musela postarat o to, aby to tak zůstalo, pokud jsem nechtěla přijít o všechno, co jsem poslední čtyři roky budovala.

Nikdo se nesmí dozvědět, že Evie Whitmoreová, viceprezidentka střední školy Central High, vedoucí ročenky, mentorka, několikanásobná vítězka ceny za nejlepší docházku, jasná kandidátka na ocenění pro nejvýznačnějšího maturanta, s sebou veze kostýmy na cosplay.

Pracovník bezpečnosti si natáhl modré rukavice, jako by šlo o místo činu, chystal se k operaci nebo něco obdobně děsivého, co zahrnovalo krev a můj neodvratný konec.

Můj učitel umění, pan Owens, moje nejlepší kamarádka Natasha Gutierrezová a dva poslední spolužáci, nikdo další už za mnou nestál. Natasha si nacističtěle notebook zpátky do koženého batohu a sebrala bílé vansky. Jako obvykle působila organizovaně a kompetentně, jak se na prezidentku posledního ročníku sluší. Byla jediná, kdo věděl o mé posedlosti fantasy knihami a tajných plánech, které jsem v příštím týdnu hodlala uskutečnit.

Měla jsem kamarády ze své populární party ráda, ale rozhodně jsme nebyli jako družina v *Masce duší*, jejíž členové spolu sdíleli všechna tajemství a bránili by jeden druhého do posledního dechu. Našla jsem si svoje místo, ale jako doma jsem se mezi nimi necítila, nebylo to úplně ono.

Ale zapadala jsem mezi ně poměrně dobře a usnadňovalo mi to život. Jako takový ten outfit, který nevypadá

přesně tak, jak jste si představovali, ale po týdnech hledání už začínáte pochybovat, jestli ta představa ve vaší hlavě vůbec někdy existovala, a tak se smíříte s něčím, co sice není dokonalé, ale zato skutečné a pořád dost dobré.

Natasha by mě zachránila, ale nechtěla jsem, aby věděla, že nemám situaci pod kontrolou. Musela nicméně vyčítit, že se něco děje, protože se jako obvykle ujala vedoucí role a poslední dva studenty popohnala.

Pracovník kontroly už měl rukavice řádně natažené a právě otáčel mé zavadlo zipem k sobě.

Vydrž ještě deset vteřin, kámo. Tady jde o život.

Zkřížila jsem prsty a doufala, že se zip nečekaně zasekne.

Pan učitel Owens ještě neprošel kontrolou. Kde je? Jak blízko číhá nebezpečí?

Zaměstnanec letiště se na mě mračil.

Věnovala jsem mu zářivý úsměv, který říkal *jsem neškodná*, jen abych zamaskovala náhlou potřebu vyzvracet se na pás, což neznělo jako nejlepší nápad vzhledem k tomu, že by to tam pak jezdilo dokola a litovala bych toho chudáka, který by to musel uklízet.

Přišourala jsem se v ponožkách za pracovníkem stojícím na okraji prostoru vyhrazeného bezpečnostní kontrole. Rozepnul kufr a začal se probírat mými věcmi způsobem, jakým jsme se s Natashou přehrabovaly zlevněnou kosmetikou v drogerii.

Maska ležela hned nahoře, pečlivě zabalená do svetru, aby se nezničila. Kdyby ji vyndal, co dalšího by vykouklo? Můj skicák plný fantastických kreseb? Dva kostýmy z El-fích říší, co jsem sama navrhla a švadlena z internetu podle mých pokynů ušila? Oboje by vyvolalo otázky, na které jsem nechtěla odpovídat.

V hlavě se mi vynořily komentáře, kvůli nimž jsem svůj zájem o knížky skrývala – od samozvaných nerdů v knihkupectví, kteří mi tvrdili, že někdo jako já nemůže být opravdický fanoušek, od mého okouzujícího staršího bratra, který říkal, že fantasy je dětinské, a že jestli přiznám, že se mi takové věci líbí, nikdy si na střední nenajdu kamarády. Samozřejmě s tím počkal až potom, co umřel táta, protože táta byl vždycky ten, kdo mě v tom zájmu podporoval.

„Skvělá práce,“ ozval se muž.

Vrátila jsem se do přítomnosti ke svému nepříteli z os-
trahy. Nebezpečí spolužáků jsem unikla, ale hrozba letiš-
ního vězení nade mnou pořád visela.

Došlo mi, co řekl.

Zamrkala jsem. „Cože?“

Držel masku a zkoumal stříbrné oblouky a zlaté spirá-
lovité detaily, její křídlovitý tvar a modré hedvábné stužky.

Zvedl se mi žaludek. Průhledná stěna, která nás dělila
od zbytku letiště, by komukoli, kdo by se podíval, poskytla
dokonalý výhled. Ale spolužáci už byli pryč.

Prudce jsem vydechla.

„*Maska duší*, že?“ zeptal se chlápek. „Elfí říše? Moje
dcera ty knížky miluje.“

Ožila jsem. A zaplavila mě hrdost, dalo mi hodně práce
škrabošku navrhnout. Nejdřív jsem pečlivě přečetla všech-
ny popisy v knihách a pak strávila hodiny u 3D tiskárny ve
školním uměleckém ateliéru. Toužila jsme ji někomu uká-
zat, ale jediná osoba, která by ji ocenila a která se mnou tu-
hle cestu měla podniknout, byla pryč. Pracovnickova všední
poznámka, to, jak vyslovil *dcera*, se mi usadilo na hrudi
jako balvan.

„Já taky,“ odvětila jsem zastřeným hlasem.

„To jste vyrobila sama?“

Přikývla jsem. „Je to plastové, ne kovové. To do letadla nevádí, že ne?“

Znovu si předmět prohlédl. „Nevadí. Je to působivé. Na co to máte?“

Abych se mohla vyplížit, najít tajný fanouškovský klub, a tak ohrozit svoji pověst i průměr. „Letím do Benátek. Je to pro zábavu.“

„Dceři by se to hrozně líbilo. Asi bych jí nemohl poslat fotku?“

Jasně, mávej s tím tady, zapózuj si s každým, kdo stojí poblíž, plácni fotku na nástěnku zaměstnanců měsíce. A nezapomeň u toho vykřikovat moje jméno.

Až na to, že jsem nedokázala odmítnout tátu, který chtěl potěšit svoji holčičku.

„Jasně,“ řekla jsem.

Cvaknul si fotku, uklízel mobil zpátky do kapsy a já se nechala skrze jeho lásku k dceři vtáhnout do vzpomínek a přenesla se do doby, než jsme přišli o tátu. To on odjakživa rozvíjel mou lásku ke knížkám a jako jediný věděl, jak moc Elfí říše zbožňuju. Máma netušila, že mě to nepustilo, částečně z důvodu, že nechávat si to pro sebe mi usnadňovalo život, a částečně proto, že když jsem poprvé někde nechala po tátově smrti ležet fantasy knihu, řekla mi, abych si po sobě uklidila. Její tón byl pragmatický, ale oči se jí podezřele leskly. Nechtěla jsem ji zatěžovat ještě víc a mluvit o věcech, které ji rozesmutňovaly.

„Kolik je vaší dceři?“ zeptala jsem se. „Četla i zbytek Elfích říší?“

„Je jí čtrnáct. Nedá ty knihy z ruky. Vůbec jí nestačím.“

„Jestli se jí líbila *Maska duší*, ať si určitě přečte sérii *Snový les*.“

Vzpomínky vybublaly na povrch, až mě začalo pálit v krku a v nose, ale zatlačila jsem je zase zpátky. Já měla s tátou jen dvanáct let, ale taky se se mnou snažil držet krok. Měla jsem chuť mužově dceři říct, jaké má štěstí.

Ještě chvíli jsme si povídali. Řešit s někým naživo oblíbené knihy mi přišlo divné, většinou jsem se omezovala na anonymní interakce na internetu. Ale věděla jsem, že na mě brzo čekají mnohem otevřenější konverzace než tahle na letišti. Potkám lidi, jako jsem já, a maska mi zaručí, že se nikdo nedozví, kdo jsem. Nervozitu vystřídal vzrušení.

Pan Ostraha byl natolik laskavý, že masku znovu zabalil, než ji uložil zpátky do kufru.

„Hotovo“, řekl. „Šťastnou cestu.“

Nikdo mě neodvede k výslechu ani nezavře do kouzelného elfího vězení. Nikdo neviděl moje převleky. A nesesypala jsem se při bezpečnostní kontrole. Fakt jsem unikla?

„Evie, tady jsi.“

Hlas patřil muži, který právě prošel bezpečnostním skenerem. Zapomněla jsem dýchat.

Pan učitel Owens.

Zaklapla jsem kufr. Srdce mi bušilo, i když jsem nic neprovedla.

Zatím.

Zabalit si kostýmy na cosplay zákon nezakazoval. Učitel nevěděl, že jakmile dorazíme do Benátek, mám v plánu se ve zmíněných převlecích vytrazit, dělat si, co chci, a porušovat jeho pravidla. A nikdy by ho to ani nenapadlo, protože jsem patřila k těm, co se nikdy nedostávali do průšvihů, co nikdy neprovedli nic, co by jen zavánělo levárnou.

„Zrovna jsem tě hledal,“ prohlásil pan Owens a vypadalo to, že si nevšiml, že si své zavazadlo hlídám se stejným odhodláním, s jakým se Ana de Rossi postavila armádám temných elfů.

Nakoukla jsem do kufru – jen malou škvírou –, abych zkontrolovala jeho obsah a učitel si toho nevšiml. Všechno bylo na svém místě. Rychle jsem ho zase zapnula.

„Co jste potřeboval?“ zeptala jsem se a sebrala si kecky.

„Potřeboval bych laskavost.“ Pan Owens se skoro zřítíl, jak se vestoje pokoušel nazout zavázané tenisky.

Měla jsem pana učitele Owense ráda. Byl excentrický, ale podporující. Chodila jsem k němu už čtvrtým rokem na hodiny umění a neustále se mě snažil přesvědčit, abych dělala víc – účastnila se soutěží, podívala se na umělecké studijní programy na univerzitách. Pokaždé jsem ho odbyla tím, že to promyslím, jen aby měl radost. Což nebyla úplná lež. Nedalo se říct, že bych nad tím *nepřemýšlela*, protože jsem přemýšlela v podstatě nad vším. Nebo taky vůbec nad ničím. Jak který den. Dával mi prostor, abych si mimo hodiny zkoušela různé techniky, a já za něj myla štětce, protože se mi líbila vůně a atmosféra ateliéru a taky jsem měla patologickou potřebu být nápomocná. Navíc jsem se cítila provinile, že využívám pomůcky, aniž bych něčím přispívala.

„Cokoli,“ odpověděla jsem.

„Možná se ti to nebude hodit,“ řekl pan Owens. „Na poslední chvíli se k nám přidal ještě jeden student a jako nováček potřebuje mít na tenhle týden partáka. Doufal jsem, že byste spolu mohli být v týmu. Víím, že jste s Natashou měly plány, a mrzí mě, že tě o to žádám, ale věřím ti, že mu pomůžeš.“

Věřím ti. Pomůžeš mu. Slova, která by mě přiměla souhlasit v podstatě s čímkoli.

Pomáhat, to jsem byla celá já. Kromě uměleckého ateliéru jsem dobrovolničila i v doučovacím centru, seděla v různých výborech a prováděla studenty, kteří přestoupili k nám na školu – i když posledně se to moc nepovedlo. Tak pardon, že jsem chtěla vědět víc než vaše jméno, pane Zasmušilý Samotáři. Ignoroval všechny moje otázky a odpovídal jednoslabičně. Bylo to jako snažit se mluvit s bráchou, který je v konverzaci zdatný asi jako kaktus. Omotaný ostnatým drátem.

Byla jsem zklamaná z toho, že nebudu pracovat s Natashou. Je chytrá a náš referát by zpečetil moji jedničku z umění – za předpokladu, že by mě nikdo nechytil, jak se plížím ven, a plány na celý můj týden mi tak nevybouchly před očima. Ale to, že mi pan Owens důvěřoval, byla čest a já věděla, že to Natasha pochopí.

„A co Natasha?“ zeptala jsem se.

„Nechám ji, aby se připojila k jinému týmu, jeden bude tříčlenný. Ale říkal jsem si, že nováček se bude cítit líp, když to bude jeden na jednoho.“

Pořád mi v týdnu zbyde dost času na Natashu, Bryce a Daie. Nemůžu se na toho studenta v nepříjemné situaci vykašlat. „Ujmu se ho.“

Jako bych pana Owense dokázala odmítnout, když to označil za laskavost. Máma vždycky říkala, že je dobré nastavit si hranice, že *ne* je úplná věta – až na to, že sama nikdy na nic *ne* neřekla a já taky nemohla, protože bych mohla někoho zklamat.

„O koho jde?“ zeptala jsem se.

Když se naše skupina setkala se studenty z ostatních škol, nikoho nového jsem si nevšimla.

Pan Owens pokynul ke klukovi, který právě procházel skenerem za ním.

Jop, rozhodně jsem tu otázku měla položit dřív, než jsem souhlasila.

Samozřejmě že to byl on.

Pan Nula Slov. Pan Nevděčný. Pan Zasmušilý Samotář. Vlastním jménem Gabriel Martinez.

Měl olivovou kůži, stylové černé vlasy s vyholenou ostrou linkou na jedné straně a řasami orámované ostražitě oči. Uznávám, že byl klasicky hezký, ale tmavé obočí jako by mu neustále přetínalo obličej a čelist tiskl způsobem, který napovídal, že je vždy připraven k boji nebo se chystá skočit do jámy plné jedovatých hadů.

Poznala jsem ho na konci ledna, přestoupil k nám jen pár měsíců před koncem posledního ročníku. Když jsem se ho zeptala, jak se má, odpověděl mi: „Měl bych se líp, kdybych tady nebyl.“

To byla nejdelší věta, kterou jsem z něho v následující půlhodině, kdy jsem mu ukazovala kampus, dostala. Nena-
padlo mě, že je vlídnost tak urážlivá.

Proč neumím říct ne? Pokud byla někdy vhodná chvíle na to zklamat učitele, musela to být tahle.

„Dobrá zpráva, Gabrieli,“ ozval se pan Owens. „Evie souhlasí, že s tebou bude v týmu.“

Z Gabrielova plochého výrazu jsem pochopila, že to ve skutečnosti za dobrou zprávu nepovažuje.

Mířila jsem do města, o kterém jsem snila celé roky. To, že ho budu poznávat s protivným společníkem neschopným konverzace, v plánu nebylo.

Ale nějak to zvládnou. Celý týden mým pokusům o přátelskou komunikaci vzdorovat nemůže. Lidi mě mají rádi.

V Gabrielově případě jen budu muset vyvinout větší úsilí, abych přišla na to, co ho zajímá a jak ho nejlíp poznat.

„Říkal jsem, že budu v pohodě sám.“ Jeho hlas zněl jako tiché dunění, tak nevýrazné jako jeho pohled.

Pana Owense Gabrielova nezdvořilost nijak nerozhodila. „Jedno z pravidel na tento týden zní, že se nikdo nebude potulovat sám. Vím, že většina z vás je z pohledu zákona plnoletá, ale je to školní výlet a já jsem zodpovědný za to, že se nikomu nic nestane.“

Moudře jsem přikývla, jako bych nestrávila týdny pečlivým plánováním toho, jak to pravidlo porušit.

Ale měla jsem z toho špatné svědomí, o čemž jsem v Gabrielově případě pochybovala.

„Navíc,“ pokračoval učitel, „projekt by byl pro jednoho příliš náročný.“

Projekt. Super. Moje známka z umění závisí na týpkovi, co mu nestojím ani za oční kontakt, když se pokouší vykrotit z toho, aby se mnou musel trávit čas.

Výlet byl oficiálně určený pro studenty posledního ročníku patřící do Klubu umění a architektury a další žáky, kteří chodili na pokročilé kurzy z těchto předmětů. Gabriela jsem v klubu ani ve třídě neviděla. Pro Natashu klub představoval jen další ze stovek aktivit, a navíc už měla v kapse přednostní přijetí na USC, Univerzitu Jižní Kalifornie, a ledaže by se nechala v Itálii zatknout, měla podzimní semestr vyřešený.

Já... jsem totéž říct nemohla. Ale to jsem řešit nechtěla. Ani teď, ani nikdy jindy.

„Zvládnu to,“ nevzdával se Gabriel. „Pracuju líp sám.“

Jen stěží jsem se ubránila odfrknutí. Ale pan Owens na mě spoléhal.

„V týmu to bude určitě zábava,“ ozvala jsem se. „Do odletu zbývají ještě dvě hodiny. Co kdybychom při čekání projekt probrali?“

Gabriel se na mě konečně podíval, v očích měl opovržení. Jeho výraz připomínal bouřkový mrak, tmavý a nepřátelský. Věnovala jsem mu ještě zářivější úsměv. Jak říkala máma, víc kamarádů si člověk získá pozitivním přístupem.

„Skvělý nápad,“ odvětil pan Owens. „Jsem rád, že si poradíte.“

Nahodil si batoh na záda a vyrazil, Gabriel a já jsme ho následovali.

„Nepřesvědčíš ho,“ řekla jsem. „Takže bude lepší, když se začneme snažit, aby to fungovalo.“

Gabriel zabručel.

„Budu to brát jako omluvu a projev toho, že jsi ochotný se mnou spolupracovat.“

Povytláhl o milimetr jedno obočí, jinak zůstal jeho výraz beze změny. „Proč bych se měl omlouvat?“

Zatnula jsem zuby, abych si udržela úsměv. „Dívej se na to tak, že budeš mít někoho, kdo ti pomůže, abys to nemusel celý dělat sám.“

„Já si poradím.“

„O tom nepochybuj, ale takovou možnost nám pan Owens nedal, což znamená, že nemáš na výběr. Od toho jsme v týmu.“

„Pan Owens je pryč. Už se můžeš přestat chovat mile.“

Rozšířily se mi nosní dírký. „Možná tomu nebudeš věřit, ale existují i lidi, co jsou milí, i když se nikdo nedívá.“

Svraštil skepticky čelo.

Čas na změnu taktiky. „Jak to, že nakonec jedeš taky?“ zeptala jsem se. „Pan Owens říkal, že to bylo na poslední chvíli.“

„To bylo.“

„Jak to?“

„Rozhodl jsem se utéct.“

Vyhнула jsem se ženě se služebním psem a zase se rychle zařadila vedle něho. „No ale potřebuješ pas.“

„Možná že utíkám pravidelně.“

„Arizona by vyšla levněji.“

„Tam nejsou kanály. Utíkám jen tam, kde mají kanály.“

Znělo to jako vtip, až na to, že se jeho výraz ani tón vůbec nezměnily.

„Kam jinam jsi už utekl? Do Amsterdamu? Las Vegas? Venice Beach?“ zarazila jsem se, protože jsem vyčerpala své znalosti o kanálech.

„Kéž bych na jednom z těch míst byl, skočil bych do kanálu a unikl téhle konverzaci.“

Přestože zněl naprosto vážně, když mluvil o tom, že by si šel zaplavat, jen aby se mě zbavil, já se dál tvářila přívětivě. „Jestli se ti tahle konverzace nelíbí, čeká tě dlouhý týden. Máš v plánu skákat do kanálů často?“

„Jestli budeš pořád tolik mluvit.“ Vyrazil kupředu a já se táhla za ním. I s kufrem s inkriminujícím obsahem, na který jsem zásluhou Gabrielovy neslušnosti skoro zapomněla.

Co má za problém?

Potřebuju novou strategii. Musím to dál zkoušet. Všechno bude v pohodě. Trávit dny s Gabrielem asi zábava nebude, ale moje hlavní plány to nepokazí, ty tajné, noční. Společný referát napsat zvládnou. Úplně stačí, když to Gabriel nepokazí. A kdyby se mi podařilo zařídit, aby byl milý...

Co si to namlouvám? To by vyžadovalo mocnější kouzla než ta, která ovládají fiktivní elfové.

Kapitola druhá

Gabrielovi se můj plán probrat projekt zjevně nelíbil. Zmizel zničehonic na záchodě a nevyšel ani po několika minutách, které jsem strávila trapným postáváním u dveří. Tak dlouhá ta fronta na pány být nemohla.

Buď má nějaké střevní problémy, nebo se mi vyhýbá.

Tak jo, řekněme si to na rovinu. Vyhýbá se mi.

To, že radši tráví čas na letištním záchodě, než aby se se mnou bavil, mě rozhodně neurazilo. Nehodlala jsem si to brát osobně.

Brala jsem si to naprosto osobně.

Nevím, proč mě to překvapovalo. Po tom, co jsem ho tehdy provedla po škole, jsem se dál snažila – zdravila ho na chodbách, ptala se ho na jeho názor, když studentská rada dělala nějaký průzkum, dohlížela na to, aby dostal pozvánky na všechny akce pro maturanty. Přesto mě ignoroval. Ale tenhle týden spolu mluvit potřebujeme.

Jen ne před záchodem, lidi na mě začínali divně koukat. Opustila jsem stráž a dověkla se do gatů.

Svezla jsem se vedle svých přátel, kufr zastrčený za nohama.

„Na co myslíš?“ zeptal se Bryce.

Ztuhla jsem. Měla jsem připravenou odpověď, ale ve snaze si ji vybavit jsem na chvíli zaváhala. „Na to, že nejlepší postava v *Panství Downton* byla hraběnka vdova z Granthamu.“

„Pomalá reakce, ale беру.“ Zazubil se. „Hlavně proto, že jsem ten seriál nikdy neviděl.“

„Nehoráznost,“ řekla jsem. „Už vím, co budeme v letadle dělat.“

Bryce chytil Natashu za paži. „Zachraň mě před Brity.“

„S radostí,“ odpověděla. „Ten seriál je horší než ségřiny telenovely.“

„Zrádkyně,“ řekla jsem jí.

„Já telenovely miluju,“ ozval se Dai. „Tak jsem se naučil španělsky, když jsme žili v Argentině. Akorát učitelům se moc nezamlouvaly některý barvitější výrazy, který jsem z nich pochytil...“

„Na co myslíš?“ zeptala jsem se Bryce.

„Na to, že tři země zařadily bigfoota na seznam ohrožených druhů.“

„Můžeš mi vysvětlit, jak tě tyhle věci napadají?“

Bryce si položil ruku na srdce. „Mluvím čistou pravdu, Natasho.“

Byla to hra, kterou naše parta dlouhodobě hrála. Kdokoli se mohl kohokoli v libovolnou chvíli zeptat, na co myslí, a ten člověk musel nabídnout odpověď, která se netýkala školy a byla zajímavější než „nic“. Pokud byl člověk pomalý nebo to ten druhý označil za nudu, dostali jste trestný bod, a jakmile jich někdo nasčítal deset, musel ostatním koupit kafe. Muset pokaždé přijít se zábavnou, nonšalantní a nahodilou, ale ne zas moc nahodilou odpovědí mi přišlo stresující. Na rozdíl od Bryce, který

nám servíroval konspirace s tak vážnou tváří, že nikdo z nás nevěděl, jestli jim vážně věří, nebo jen rád zlobí Natashu.

„Musíme si promluvit,“ řekla jsem. „Ne o bigfootovi,“ dodala jsem, když Bryce otevřel pusu. Zašklebil se na mě a já se usmála a zavrtěla hlavou. Bryce se mi líbil, ale motýlky v břiše jsem z něho neměla. Chvilku jsme si pohrávali s myšlenkou, že bychom se doprovázeli na akce pro maturanty, taková jakoby rande, ale nikdy jsme spolu reálně nechodili. Ve vztahu jsem se s ním neviděla, ale ráda jsem s ním trávila čas. K tomu se ale vrátíme.

„Změna plánu,“ pokračovala jsem.

Natasha se narovnala. „Jaká změna plánu?“

Zněla odhodlaně, ne nervózně. Plánování zbožňovala, čím složitější, tím lepší. Často za pomoci tabulek a komanďování všech okolo. Tohle ji nerozhodí.

„Pan učitel Owens chce, abych pracovala s někým jiným. Mrzí mě to. Vzkazuje ti, že se můžeš připojit ke kterékoli jiné skupině.“

„S kým tě dal do týmu?“

„Zjevně se k nám na výlet přidal Gabriel Martinez.“

Začali se zamračeně rozhlížet. Kdybych Gabriela neviděla na vlastní oči, i já bych zpochybňovala pravdivost svého výroku. Jeho nepřítomnost mi v přesvědčování moc nepomohla. I bigfoota člověk spatřil snáz.

Zvažovala jsem, jestli jim mám říct o jeho střevních problémech, ale chtěla jsem, aby si mě oblíbil.

„Dorazil s panem Owensem,“ dodala jsem místo toho. „A potřebuje parťáka na projekt.“

„Slyšela jsem, že ho z poslední školy vyhodili,“ ozvala se Natasha.

Bryce se naklonil dopředu. „Já slyšel, že ho zatkli za to, že kradl křečky z petshopů a vypouštěl je po městě v autobusech.“

„To je podivně konkrétní,“ odvětila jsem.

„Chodí se mnou na angličtinu a nikdy nemluví,“ dodal Dai.

„Dobře, to už stačí,“ přerušila jsem je. Můj bratr Jonathan se stal terčem spousty nepravdivých pomluv a nesnášel to. „To jsou jen fámy. Možná se stydí.“

„Nechoval se hnusně, když jsi ho provázela po škole?“ zeptala se Natasha.

„Nebyl úplně přátelský, ale to je v pohodě. Každopádně je mi to líto,“ obrátila jsem se s omluvou směrem k ní. „Kvůli tomuhle týdnu.“

„Můžeš se přidat k nám,“ navrhl Dai.

Natasha přelétla pohledem zbytek skupiny. „To by asi bylo nejjednodušší.“

Bavili jsme se sice se všemi a absolvovali společně v posledních letech několik umělecky a architektonicky zaměřených výjezdů, ale s nikým jiným jsme se blíž nekamarádili.

Natasha vytáhla mobil. „Plánovaly jsme s Evie zkoumat, jak se v benátském umění a architektuře projevuje politický a náboženský symbolismus. Co máte vy, kluci?“

Směřovala otázku na Bryce, ale ten jen zamrkal a upřel pohled na Daie. „To řeší Tanaka, vzhledem k tomu, že je to jeho silná stránka.“

Dai jako jediný z nás plánoval studovat architekturu. Bryce se do klubu přidal v prváku, když mu jeho rodiče řekli, že hrát tři sporty na studium na vysoké nestačí a že potřebuje vypadat víc všestranně. To, že jsme v klubu byli

Natasha, Dai a já, Bryce přesvědčilo – a taky jednodenní výjezdy, díky nimž se mohl ulít z výuky.

„Chtěli jsme se zaměřit na maurský vlivy,“ řekl Dai. „Zajímá mě to od minulého roku, kdy mě máma vzala do Španělska.“

Dai se do party oblíbených studentů dostal díky své minulosti. Žil v pěti zemích a hodně cestoval, ale nikdy se nevytahoval ani se netvářil, že je kvůli tomu nějak výjimečný. A rád lidi rozesmával, obvykle nějakými šílenými kousky, takže bylo většinou těžké ho vnímat jako sofistikovaného světáka.

„Co kdybychom těch vlivů zkoumali víc?“ zeptala se Natasha. Dai pokrčil rameny. „Já napíšu tu maurskou část.“

„Super.“ Natasha se obrátila ke mně. „Můžeš použít náš nápad. Pošlu ti nástin.“

Natashin nástin délkou odpovídal tomu, co by normální člověk odevzdal jako celý referát. Bez její pomoci to bude náročné, ale když byla tak hodná a nabídla se, nemohla jsem odmítnout. „Seš si jistá? Věnovala jsi tomu tolik času. Můžu si vymyslet něco jiného.“

„Ne, to je v pohodě. Potřebuješ to na známku.“

„Dík. Snad s tím bude Gabriel souhlasit.“

Ne že by mi na tom úplně záleželo, nehledě na to, že jsem ani netušila, jestli má rád umění, a taky jsem předpokládala, že to budu stejně dělat sama. Zvláště pokud stráví celou dobu zavřený na záchodě.

„Proč sis vybrala symbolismus?“ zeptal se Dai.

Natasha schovala mobil. „Přišlo mi to působivý a taky mám ráda politiku.“

A já souhlasila, protože jediné, co napadlo mě, bylo srovnávat benátskou architekturu s popisy Venezari v knihách

Elfích říší, což by znamenalo, že bych musela přiznat, že toho vím dost na to, abych takový projekt vůbec vypracovala. Nemluvě o prezentaci před spolužáky v hodině umění, která by mě po návratu čekala.

Ostatní začali hrát hry na mobilech a Natasha mě poprosila, jestli jí pomůžu projít přípravu profesního veletrhu, který se blížil. V posledních měsících jsem komunikovala s lidmi z různých oborů, obvolávala potenciální účastníky, dávala dohromady jednotlivé stánky. A moc mě to bavilo, ale projekt mi taky připomínal, jak moc moje budoucnost postrádá směr. I teď, když jsem zírala na Natashin seznam účastníků, na mě nic nekřičelo: *Tohle je to, co bys měla dělat po zbytek života.*

Ignorovala jsem důvěrně známou paniku a zaposlouchala se do toho, co říkala Natasha. Když se mě zeptala na názor, souhlasila jsem, a čas od času se odpojila, abych rozdala drobné občerstvení, které jsem pro všechny sbalila.

Nevím, v jaké tajné říši se schovával, ale když ohlásili, že začíná boarding našeho letu, objevil se Gabriel, právě včas, aby se zařadil do fronty.

„Je ti dobře?“ zeptala jsem se.

„Proč by nebylo?“

„Byl jsi dlouho na záchodě.“

„Partnerství na projektu znamená, že budeš monitorovat, co dělám na záchodě?“

„Promiň, že se starám. Třeba nesnášíš létání. Třeba ti nesesnul sendvič, co jsi měl k obědu. Třeba jsi na pláži sebral měňavku, která...“

„Třeba jsem nechtěl dál snášet to tvoje předstíraný přátelský chování.“

„Jen proto, že sám nevíš, jak se chovat přátelsky, neznamená to, že všichni takové chování předstírají.“

„Já neřekl všichni.“

Jen já. Milé.

Chtěla jsem se Gabriela zeptat, jak se mi povedlo ho urazit, když mně přišlo, že se při naší úvodní interakci snažil urážet on mě, ale odešel a já se mohla tak akorát mračit na jeho záda.

Dva dlouhé lety slibovaly dost prostoru na to si s Gabrielem promluvit, ale pokaždé, když jsem se zvedla a přiblížila se k jeho řadě, měl na uších sluchátka a předstíral, že spí. Ano, předstíral. Ve smyslu, že jsme se střetli pohledem, když jsem přicházela, ale než jsem k němu došla, zavřel oči a odmítl je otevřít, i když jsem ho oslovila jménem.

Ne, vážně, kdo se takhle chová?

Ale na Gabrielově neslušnosti ani na tom, jak neodbytně mě zajímalo, proč se tak chová, nezáleželo. Ne teď.

Protože po dvou letech, včetně jednoho nočního, a několika neúspěšných pokusech přimět Bryce, aby docenil rod Granthamů, jsme byli konečně tady. Ve městě, o kterém jsem tak dlouho snila.

Vyzvedli jsem si zavazadla, prošli celní kontrolou a nastoupili do velkého soukromého autobusu. Krátká cesta vedla přes široký most. Slunce se odráželo od vodní hladiny po obou stranách. Kamarádi si povídali, zatímco já poslouchala jen na půl ucha a bojovala s nutkáním připlácnout obličej na okénko, jak moc jsem chtěla zahlédnout první záblesky města.

V Benátkách auta nejezdí, a tak jsme zaparkovali na předměstí, rozdělili se do menších skupin a nalodili se do vodních taxi. Pár studentů si vlezlo do nízké lodě z lesklých

dřevěných desek, která vypadala jako plavidlo z dávných časů, kdy bohatí Benátčané vyráželi do exotických destinací. Pluli jsme po Canalu Grande a sice svítilo slunce, ale foukalo studeně. Plavba byla pomalá, trup lodi s mírným šustěním protínal hladinu. Cítila jsem, jak se ve mně probouzí magie, bublavý pocit, že to nemůže být skutečné, ale zároveň vědomí, že je to to nejskutečnější, co jsem kdy zažila. Jediné, co mi chybělo, byl táta, který mi slíbil, že se sem spolu podíváme, budeme jíst pizzu a snít o Elfích říších. Cítila jsem ho vedle sebe, jak na mě dohlíží, a nechala vítr, aby vysušil sebemenší náznak slz.

Po obou stranách jsme míjeli budovy v odstínech krémové a broskvové, pomerančové a šarlatové, růžové a mandarinkové. Staré cihly a kámen, některé domy polorozpadlé nebo ušpiněné, převládající terakota ale působila spíš historicky a elegantně než omšele.

Objevila se další plavidla, od malých loďek pro jednoho po vodní autobusy s reklamami na boku, a naše taxi se rozhoupalo. Nos mi zaplavila vůně mořských řas, důvěrně známá z pláže poblíž našeho domu, ale přesto nová a vzrušující. Rychlé pohledy do úzkých bočních kanálů slibovaly zajímavé objevy. V hlavě se mi rodil nápad za nápadem a prsty mě svrběly, jak toužily po tužce, která by je převedla na papír.

Podél kanálu seděli u stolů pod slunečníky lidé a okna odrážela odpolední slunce. Projeli jsme pod mosty zespodu obalenými mechem a koryšši. Kanál se vinul dál městem, déle, než jsem čekala, a s radostí bych se po něm plavila další hodiny.

Bylo to skutečné. Jsem vážně tady.

Jsem Ana a Clio a Izak a ostatní, dokázala jsem si na pozadí moderních Benátek představit Venezari, jak ho viděli oni, i trpytivé elfí město Moravion ležící na něm.

Snažila jsem se udržet a neskákat a neječet radostí.

Jsem cool. Světová. Plavím se po benátských kanálech, s brízou ve vlasech a brýlemi na čele, normálka.

No dobře, ve skutečnosti jsem byla hrozný nerd a v nitru jsem pískala jako fanynka na Comic-Conu, když oznámí filmovou adaptaci její oblíbené knihy.

Chtěla jsem si znovu přečíst scénu v druhém díle série, *Mostu ozvěn*, kdy Andriana de Rossi poprvé zahlédne elfí město. Aně, tak jako jiným členům její rodiny před ní, připadne úkol chránit svět lidí a udržet elfí říše v tajnosti. Ana k tomu dostane kouzelnou masku, kterou jejím předkům darovali před staletími sami elfové. Ta jí ukazuje mlhavé záblesky běžné elfí říše i stínové říše temných elfů.

V první knize zůstává svět elfů v rovině snů, objevuje se v podobě útržkovitých vizí nebo zvuků, které Ana touží spatřit na vlastní oči. A nedokáže si představit jeho velkolepost – dokud do něj nevstoupí a nezjistí, že je mnohem zářivější, barvitější a hmatatelnější, než si kdy uměla představit.

Přesně tak jsem se cítila. Doteď jsem Benátky viděla jen přes masku – na fotkách, ve své představivosti. Ale teď byly skutečné, rozbíhaly se přede mnou a vypadaly ještě krásnější, než jsem doufala. Barvy byly zářivější, vzduch těžší a já cítila, jak mě město probouzí, připomíná mi, že magie existuje, a vyvolává ve mně bezbřehou vděčnost za to, že to můžu zažít.

Bryce měl vytažený mobil a natáčel výhledy i nás. Všichni očekávali, že se budu chovat normálně, a tak jsem na něj zamávala, když na mě namířil kameru, a snažila se úsměv udržet na nefanatické úrovni.

Natasha, celá bleďá, se vyklonila z lodi. „Já věděla, že je to špatný nápad.“

„Mořská nemoc?“ zeptala jsem se a sáhla do tašky. „Potřebuješ nějaký léky? Vzala jsem toho spoustu.“

„Ne, v pohodě. Jen nejsem velká fanyнка lodí.“

„Tak to sis nevybrala nejlepší město k návštěvě,“ ozval se Bryce. „Jestli potřebuješ zvracet, podržím ti vlasy.“

„Jaký gentleman,“ protáhla Natasha.

„Já bych pro tebe udělala totéž,“ řekla jsem mu.

Zasmál se a prohrábl si krátké tmavé vlasy rozcuchané větrem.

S Bryceovým nenuceným šarmem ostře kontrastoval Gabriel, který svými strnulými rameny a důsledně odvráceným obličejem dával jasně najevo, že k nám nepatří, že je tu zvlášť, sám, přestože seděl s námi. Oči i to jeho obočí zakrývaly sluneční brýle.

„Jsi rád, že ses dočkal kanálů?“ zeptala jsem se.

Naklonil hlavu, to byl jediný náznak, že mě slyšel.

„Být sebou, počkala bych, až loď trochu zpomalí, než tam skočíš.“

„Dík za radu,“ odpověděl.

„Myslím na blaho svého partáka.“

Opustili jsme Canal Grande a vpluli do užší, klidnější boční cesty. Kanál lemovaly domy ze zlatavého kamene a v květináčích a na balkonech s tepanými mřížemi bujely barevné rostliny. O další barevné akcenty, červené, bílé, zelené a modré, se postaraly italská a unijní vlajka, které se třepotaly před kamennými fasádami.

Naše loď se zastavila u červeno-bíle pruhovaných sloupků a zakotvila u něčeho, co nevypadalo úplně jako dok, spíš jako úzký kamenný chodník vedoucí k jen o pár desítek centimetrů vzdálenému vchodu do hotelu, který díky markýze poskytoval proužek stínu. Budovy za námi

byly taky schované před sluncem a o kousek dál přetínal kanál malý kamenný most.

Jen ta krátká chvíle stačila, abych si na Benátkách zamilovala úplně všechno. Přesuny na lodích. To, jaké bludiště město bude, zvláště dál od centra, kde jediná cesta přes ponořené ulice povede právě přes mosty. Představovala jsem si, jak mi gondoliér Izak, původně krijekský námořník, nabízí, že mě sveze, zatímco hlídkuje, jestli se náhodou nechystá elfí nájezd. Úplně jsem viděla Anu opírající se o zábradlí mostu a stříbřitý Bastianův stín, jak ji sleduje z jiného světa, z elfí říše.

Vystoupila jsem se spolužáky z lodi a pan Owens nás dovedl do hotelu. Bryce se držel za ostatními, aby pomohl se zavazadly, a já se ujistila, že nikdo nepotřebuje léky na mořskou nemoc.

Lobby nabízela sezení v podobě masivních květovaných pohovek a ze stropu visely závěsy sahající až k podlaze. Ve vedlejší místnosti stály malé stolky a bufet. V pelíšku v rohu spala šedá kočka. Deska recepcy byla z tmavého dřeva, mramorovou podlahu pokrýval tlustý koberec a nad hlavami se leskl propracovaný skleněný lustr.

Místo působilo autenticky a dýchala z něho historie, pro skupinu se zájmem o umění a architekturu se skvěle hodilo. Byla jsem ráda, že bydlíme někde, kde to má osobitý charakter, ne v jednom z těch moderních hotelů, které vypadají všechny stejně a člověk ani pořádně nepozná, kde je.

Žena za přepážkou políbila pana Owense na obě tváře a ten zčervenal tak, jak jsem ho ještě neviděla. „Valentino. Moc vám to sluší. Tedy, chtěl jsem říct, moc rád vás zase vidím.“

„Vítejte zpět, signore.“ Byla zhruba v jeho věku a měla lesklé černé vlasy, olivovou kůži a rty v odstínu červené, který bych strašně ráda nosila, kdybych nebyla takbledá.

„Jsem... jsme... rádi, že jsme zpátky.“

No. Ne. Ona se mu líbí. Rozkošné.

Bryce se potutelně usmíval a nejspíš už kul tajný plán, jak je dát dohromady.

Učitelé nás ubytovali a postupně vyvolávali dvojice, aby nám rozdali vstupní karty. Byla jsem na pokoji s Natashou, která věděla o mých nočních plánech a přišla s bezpečnostními opatřeními, aby se ujistila, že mě nikdo neunes.

„Nezapomeňte,“ říkal právě pan Owens, „nikdo nechodí nikam sám. V sedm buďte tady v lobby na večeři. Snídaně se podává mezi osmou a desátou. Zítra ráno nás čeká prohlídka města, pak se pustíte do projektů. A nevynechávejte dneska večeři. Víím, že jste unavení, ale když půjdete do postele v běžnou hodinu, pomůže vám to srovnat se se změnou času.“

Projekty. Skenovala jsem pohledem skupinu a hledala Gabriela. Navždycky se mi vyhýbat nemůže.

Pro teď ale zjevně mohl, protože jsem ho nikde neviděla.

Vyšly jsme s Natashou do našeho pokoje, kde na nás čekaly dvě úzké postele a okno s částečným výhledem na kanál, na který bych zvládla zírat celé hodiny. Stěny pokrývala krémovo-zlatá tapeta a v mramorem obložené koupelně byl bidet. U jedné stěny stála starobylá dřevěná skříň s mosazným zámekem a klíčem. Bylo to dokonalé.

Pověsila jsem si převleky na ramínka vedle Natashi-na oblečení, které si seřadila podle dnů. První outfit jsem vybrala podle toho, co měla Ana na sobě, když v noci

hlídkovala ve městě. Byl černý, s krátkou tunikou, kalhotami a šátkem, který šlo přetáhnout přes hlavu jako kapuci. U druhého jsem se inspirovala dalším dílem, kdy už je Ana v Elfích říších. Skládal se z delší tmavě zelené tuniky s vyšitým stříbrným vzorem a z měkkých volných legín. Přejela jsem dlaní po látce a ucítla pálení v krku. Přála jsem si, aby tu byl táta. Umřel, než klub vznikl, a nikdy se o jeho existenci nedozvěděl, ale určitě by se ke mně s radostí přidal a sladil se mnou kostým.

Natasha si mé oblečení sice prohlížela se stejným výrazem mírného zmatku, jaký nasadila, když jsem ji poprvé zasvětila do svého plánu, ale řekla: „Dopadly skvěle.“

Byla jsem vděčná za její podporu, i když to nechápala.

Ztěžka jsem polkla a utvrdila se ve svém rozhodnutí. Táta tady nebyl, ale já jo, a měla jsem v úmyslu si město užít za nás oba.

„Jdeš ven už dneska?“ zeptala se Natasha se zájmem.

„Nechci ztrácet čas. Možná si teď dám dvacet.“

„To nedělej, už se nevzbudíš.“

„Na to mám tebe.“

Ale byla jsem na spaní příliš rozrušená. Co jsem zatím mohla udělat, bylo prozkoumat možné únikové cesty. Sešla jsem do lobby a skenovala východy. Cítla jsem se, jako bych se chystala spáchat zločin. Což byla v jistém smyslu pravda. Zločin vůči učiteli, který stál přímo přede mnou.

Srdce se mi splašilo jako hejno benátských holubů.

Pan učitel Owens se opíral o desku recepce a bavil se s Valentinou.

„Evie,“ řekl. „Potřebuješ něco?“

„Cože? Nic. Teda, dobrý den. Teda, jen jsem chtěla zkontrolovat, že se všichni v pohodě ubytovali.“

Kromě skupiny starších Němců, kteří si povídali v prostoru na snídane, tam nikdo nebyl. Naše skupina se zjevně ubytovala naprosto bez problémů.

Přední dveře byly hned u recepce. Hlídá je někdo v noci? Natasha může jednou dvakrát odvést pozornost, ale opakovaně to fungovat nebude.

„Je to tady hezké. Ubytováváte se tady se studenty každý rok?“

Procházela jsem se lobby a předstírala, že obdivuju nábytek, zatímco jsem pohledem hledala další únikové cesty. Byla tam chodba vedoucí k pokojům. Možná končí nouzovým východem?

„Každý rok. Valentina se o nás vždycky postará.“

Zářivě jsem se na pana Owense usmála a zaměřila se na snídaňový salonek, kde jsem spatřila dveře se skleněnou výplní. Podle světla to vypadalo, že vedou ven. To mělo potenciál.

„To je super,“ řekla jsem.

Měla jsem k jejich vztahu otázky, ale cítila jsem se provinile, že se chovám mile, zatímco proti nim osnuju spiknutí. Jako by byli žalárníci a já se chystala utéct, a tak jsem se vrátila na pokoj, abych se převlékla k večeři.

Školy se na večeři rozdělily a naše skupina skončila pod slunečníkem restaurace na břehu kanálu. Slunce se pomalu schovávalo za budovy, světlo tančilo na stříbřité vodní hladině a lodě projížděly vysokou rychlostí.

Pořád jsem nemohla uvěřit tomu, že je to skutečné.

Rozesadili jsme se po menších skupinkách k čtvercovým stolům, ale Gabriel zůstal sám.

„Chceš si přisednout?“ zeptala jsem se.

Bryce vyskočil, postavil vedle mě prázdnou židli a posunul se, aby mu udělal místo.

Gabriel se tvářil, že by židli radši hodil do kanálu a sedl si na ni tam.

„Nekoušeme,“ ozvala jsem se.

„Tanaka někdy jo,“ řekl Bryce.

Dai přimhouřil oči.

„Na co myslíš?“ zeptala se ho Natasha

„Kanibalismus v Donnerově výpravě,“ odpověděl Dai střelhibtě.

„Vidíš?“ řekl Bryce. „Je pozdě na výměnu spolubydlícího?“

Poplácala jsem ho po paži. „Seženeme ti nouzový tlačítko pro případ, že by se tě pokusil zakousnout ve spánku.“

Gabriel na nás zíral, jako by mu skok do kanálu připadal čím dál lákavější.

Ještě o kus jsem se odšoupla a prázdnou židli mu přistrčila.

Se zabručáním se posadil, a jak se strnule uveleboval, šťouchl kolenem do mého. „Jestli mě někdo kousne, tak to balím,“ zamumlal.

Zamrkala jsem. To byl... vtip? To on umí?

Objednali jsme si těstoviny. „Nevěděl jsem, že s námi jedeš,“ obrátil se Bryce ke Gabrielovi, když číšník odešel. Zněl přátelsky.

Gabriel na něho zamrkal, jako by si myslel: *No, zjevně jsem tady.*

„Nechali tě bydlet samotného?“ zeptal se Bryce.

Gabriel přikývl.

„Hele,“ vložil se do toho Dai. „Žádný výměny pokojů. Slibuju, že nikoho nepokoušu.“ Ukousl si obrovský kus

čerstvého bílého chleba a s děsivě vykulenýma očima přitom sledoval Bryce. Já i Natasha jsme se zasmály.

Gabriel těkal pohledem mezi námi, ramena vytažená k uším, jako by se připravoval, že na něj někdo zaútočí.

„Zajímá tě umění?“ zeptala se ho Natasha.

„Hele,“ řekl, „to, že musím pracovat s Whitmoreovou, neznamená, že musíte předstírat, že jsme kamarádi.“

Natasha pokrčila rameny.

Bryce se zamračil, jako by to nechápal. „Ty se nechceš kamarádit?“

Dai šťouchl do Bryce. „Očividně je dost chytrý na to, aby věděl, že být tvůj kamarád znamená poslouchat nehořázný teorie a pít nechutný množství proteinových shakeů.“

„Vždyť ty shaky taky miluješ.“

„Jen si to dál namlouvej.“

„To zní, jako že proteinový shaky fungují jako společenský odpuzovač líp než kousání,“ zamumlal Gabriel. Další vtip? Co se to děje?

Číšník přinesl velkou karafu vody a pět malých sklenic, tak jsem všem nalila. Těstoviny dorazily o chvíli později a ostatní si Gabriela, který se v tichosti pustil do jídla, přestali všímat, pomalu a systematicky.

Bavili jsme se o maturitním plesu, organizačním výboru, večírcích a školním baseballovém týmu, v němž hrál Bryce vnějšího polaře. Vypadalo to, že nás neposlouchá.

„Byl jsi minulý týden na zápase?“ zeptal se Bryce Gabriela.

„Jakým zápase?“

„Baseballovým. Okresní play-off.“

„Proč bych tam chodil?“

„No, protože je to zábava? A protože hrajeme dobře?“

„Kdybyste hráli blbě, tak by to zábava nebyla a nešel bys?“

„Šel,“ odvětil Bryce.

„Protože za ně hraješ,“ řekla jsem a on se usmál a ukázal na mě. Obrátila jsem se ke Gabrielovi. „Je to fajn. Pěkný počasí, hudba, občerstvení.“

„Jo tak, kdybych věděl, že tam jsou buráky a sladký popcorn, chodil bych už týdný,“ řekl tiše.

Smíchy jsem si odfrkla, ale nikdo další to neslyšel. Moment. Smát se byl špatný nápad. Podporovala jsem tím jeho asociální tendence.

„Jaký další jídlo by tě vytáhlo do společnosti?“ zeptala jsem se. „Párky v rohlíku? Nachos?“

„Na to není v Kalifornii dost falešného sýra.“

„Co basket? Americký fotbal?“ ptal se Bryce, jako by nedokázal pochopit, že někdo nechce trávit život na stadionu. „Na těch jsi byl?“

„Fotbalová sezona mi bohužel utekla.“

„Pravda, jsi nový.“

„To muselo být těžký takhle přestoupit,“ ozval se Dai. „Příjít ve druháku bylo dost náročné. Poslední ročník musí být nářez.“

„Přestěhoval ses?“ zeptal se Bryce Gabriela. Šlo o diplomatickou otázku vzhledem k drbům, že ho z poslední školy vyhodili nebo že ho zatkla policie. Taký tady byla ta teorie s krádeží křečků, o níž jsem byla poměrně přesvědčená, že si ji Bryce vymyslel.

„Ne,“ bylo vše, co Gabriel řekl.

Kamarádi si vyměnili pohledy a s lítostí se na mě podívali. *Chudák Evie bude muset s tímhle týpkem strávit celý týden. To teda hodně štěstí.*

Konverzace se přesunula jinam a Gabriela z ní vynechali, což mu zřejmě vůbec nevadilo.

Kapitola třetí

Obléknout se jako nindža bohužel nindžovské schopnosti automaticky nepropůjčuje.

Vzala jsem si svůj první převlek, ten černý, který Ana běžně nosila, když opouštěla svůj privilegovaný, bohatstvím oplývající život, aby se plížila ulicemi jako velitelka Hlídky. Tajného společenství strážců, kteří chrání město a dohlízejí na to, aby do něho nevnikli elfové nebo cokoliv jiného, co by mohlo prozradit existenci ostatních světů.

Outfit byl ještě úžasnější, než jsem si ho představovala. Měkká látka se pohybovala úplně neslyšně, byl pohodlný, ale zároveň mi dodával odvalu a sebevědomí.

Bohužel nestačil na to, aby zmírnil ty obrovské nervy, které jsem cítila v břiše.

Sepsala jsem si seznam pro a proti, abych zjistila, jestli do toho mám jít. Seznam „pro“ obsahoval, jak to bude skvělé a že jinou šanci nejspíš nedostanu. Taky to, jak Elfí říše miluju – od chvíle, kdy jsme s tátou společně přečetli první knihu a následně nad ledovými latté probírali postavu za postavou i jednotlivé zvraty a jak dospěle jsem se při tom cítila. Pak jsem se dozvěděla o klubu, a i když tady už táta několik let nebyl, představovala jsem si, co všechno